

vergeten, die ik op 't zelfde oogenblik onderging! Door het openstaande toegangsluik der onderzeeër viel 't blijde daglicht in breeden stroom omlaag; in levensgloed fonkerde de metalen binnenwand van onze doodkist, alsof ze niet op den bodem der zee te rusten hoorde!!

Boven mij vernam ik een flauw gerucht.... De rook van 'n geurige havanna welfde zich om de dek-opening en prikkelde mij tot leven en genieten, méér dan eenig ding 't ooit had vermogen te doen!

Behoedzaam klauterde ik 't ijzeren laddertje op.... Daar zat Trevers waarachtig op 't dek, doodkalm z'n havana inhaleerend....

„Hm!” keelde ik.

Verrast zag hij naar mij om.

„Zoo.... kuiken!” begroette hij mij

Ik vond maar één enkel woord voor hem:

„Bedrieger!”

„Heb je 't eindelijk gesnapt?”

Ik keek hem recht in z'n brutale, grijze oogen.

„Ik heb een flauw vermoeden van iets....”

„Kom dan naast me op 't dek zitten, rook een sigaar.... en bewonder m'n uitvinding....”

Ik strekte mij naast hem op 't dek uit en wachtte zijn verklaring.

„Weet je nu wat voor 'n soort van boot m'n jacht is?” begon Trevers.

„Je noemt het een „onderzeeër,” zei ik, „maar dat is een infame leugen....”

„Druk je niet zoo sterk uit, Eddie” zei Trevers kalmmeend. „Neem m'n goede bedoeling in aanmerking; ik wou je alleen maar eens verrassen.... Neen, een onderzeeër is het niet, Ed.... 't ls, héél eenvoudig, een drijvend aquarium. Het aquariaal gedeelte is op, als je 't zoo misschien zoudt willen noemen: „vernuftige” wijze door mij gemaskeerd; 'n oningewijd bezoeker krijgt geen anderen indruk, dan dat-ie de waterbewoners in hun onderzeegebied aanschouwt.... 'n Dubbele wand, 'n metalen gordijn voor 't zijraam in de salon.... een beetje comediespel van mijn kant.... en 'n beetje meewerkende fantasie van den bezoeker: ziedaar alles wat noodig is voor 'n onderzeesche reis — een reis met de „Job I”!” Een oogenblik was ik overbluft.

En 'k had m'n havana reeds half opgerookt, alvorens ik 'n antwoord kon vinden.

„Als je dat allemaal vooruit gezegd had, Trevers,” meende ik, „dan zouden ook de anderen wel gekomen zijn.”

„Dan was er geen aardigheid voor me aan geweest.... En óók niet voor de anderen.... Weet je wel, Ed, dat ik al wel zestig lui tot 'n tochtje met mijn onderzeeër geïnviteerd heb? En jij bent de eenigste geweest, die 't niet beloofde.... Neen, Ed, belóóft heb je 't niet, maar.... je k w a m. Zie je, en dát bewonder ik in je. Je durft, Eddie. Je durft zelfs méér dan ik.... Je bent inderdaad 'n groot sportman!” Voor 't eerst gedurende de geheele reis glimlachte ik.

„Om je de waarheid te zeggen, Trevers: ik had wèrkelijk bezwaren, maar.... ik wou je niet teleurstellen.... Ik vond 't gedrag van die anderen zóó laf....”

Bewogen reikte Trevers mij de hand.

„Zwijg ervan, Ed!” zei hij. „Je bent een kérel.... wèrkelijk!” En ik drukte zijn hand en vierde feest in mezelf.... 8.5 meerden wij weer aan den walkant.

Mijn eerste onderzeesche reis was schitterend geslaagd!

88

MODE-SHOW BIJ HIRSCH - LEVENDE MODELLEN.

88

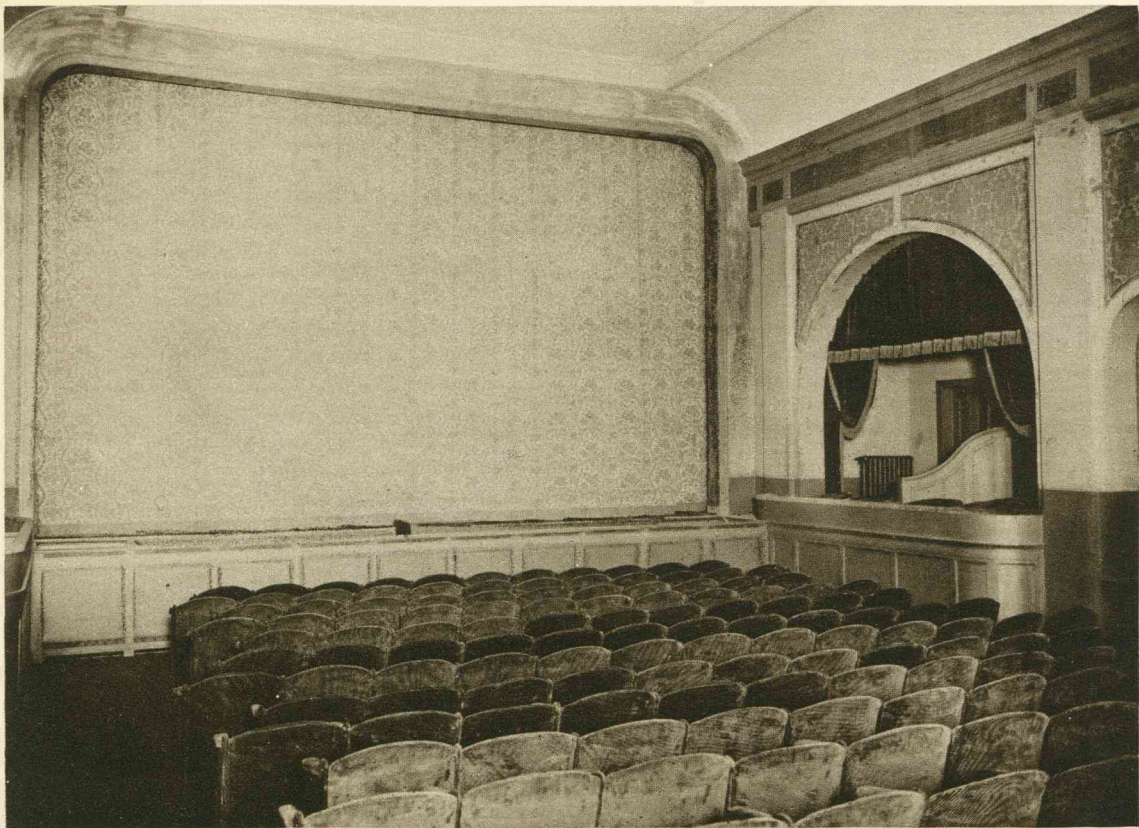
EEN ORIGINEEL MODEL van een sportcostuum à la Cosaque. Zeer fraai voor een lenig figuur.

HET JUPE-CULOTTE IDEE weer teruggekeerd in een eenigszins gewijzigden vorm. Zal het zoo ingang vinden?

EEN TWEEDE VOORBEELD van een jupe-Culotte. Typische zak op zij in gekleurde zijde uitgevoerd.

EEN ZEER SMAAKVOL MODEL van een avondmantel over een avondtoilet, eveneens met jupe-culotte.

MEER KARAKTERISTIEK dan moois is dit zwart mantelcostuum met wijd uitstaanden schoot. Ook de helmhoed zal niet iedere dame kunnen bekoren.

INTERIEUR „VERKADE'S SCHOUWBURG”.

HET NIEUWE THEATER.

van Eduard Verkade in het gebouw van den Haagschen Kunstkring te Den Haag.

WEINIGEN zullen gedacht hebben, dat zoo kort na de scheiding der zaken van Heijermans en Verkade, deze laatste ons zoo spoedig verrassen zou met een eigen theater in Den Haag.

Verkade's theater! We zijn gewend geweest, vanaf de eerste tijden van het bestaan van een gezelschap door Ed. Verkade geleid, aan 'n fijne en artistieke kunstuitbeelding, aan goede tooneelverzorging, aan voorname mis-en-scène. Daarom was het werkelijk een vreugde, een weldoende verrassing, dat Verkade nu ook een eigen schouwburg kreeg, dat de fijne dingen, die onder zijn leiding tot stand kwamen, nu ook een eigen huis zouden krijgen, 'n eigen „home”.

Dat zal dan gebeuren in het gebouw van den Haagschen kunstkring. Geen schitterende facade, géén vèr uitstralend licht, géén gesnork van reclame, het huis valt niet eens op, als niet de affiches, en de nieuwe verf, wat de aandacht trokken. Er is echter gebroken en geruimd, gebouwd en getimmerd en uit de oude beneden zalen van den Kring is een knus, intiem schouwburgje van nog geen 400 plaatsen gekomen; achter, in is vòór, een tea-room, restaurant, — en van goede huize. Zodoende is hier verzeen een van die kleine theatertjes, waarin je als „chez vous” zijt, die in een sober, maar voornaam kader, het grootst mogelijke comfort, met het best verzorgde op geestelijk gebied vereenigt. De breede vestibule, waar eerst rechts de toegang tot de Foyers, en tevens restaurants zijn, voert naar een soort hall, waarin een buffet voor tijdens de voorstelling, en verder de garderobe is. (Ieder toegansbewijs geeft recht op een garderobe-nummer). Vervolgens langzaam stijgend voert de breede corridor naar de zaal, die door de verbouwing aangenaam van vorm geworden is. Rechts en links van, het de geheele breedte van de zaal beslaande tooneel, zijn twee loges ingebouwd. De vloer helt zeer sterk zoodat daardoor zelfs achter in de kleine zaal vrij op het tooneel kan gezien worden. Eindigen we ten slotte met den wensch, dat de verwachtingen, welke we zoo liefderijk koesteren voor het succes van den heer Verkade, vervuld mogen worden.

TOM SCHILPEROORT.